

prima instanță: A. Vrînceanu

instanța de apel: E. Ababei, A. Garbuz, G. Polivenco

Î N C H E I E R E

25 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul Ion Corolevski

Judecătorii Ion Druță, Liliana Catan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea mixtă „Incaso” Societate cu răspundere limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea mixtă „Incaso” Societate cu răspundere limitată împotriva Tatiane Visleanscaia cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 19 mai 2015, prin care a fost respins apelul Întreprinderii mixte „Incaso” Societate cu răspundere limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 noiembrie 2014,

c o n s t a t ă :

La 29 august 2014, ÎM „Incaso” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Tatiane Visleanscaia cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 19 iunie 2008 Consiliul municipal Bălți a emis decizia nr. 4/4 privind aprobarea tarifelor pentru evacuarea deșeurilor, la pct. 1 fiind stabilit tariful pentru o persoană de 6,40 lei pentru cei ce locuiesc în fondul locativ amenajat și 11,40 lei pentru cei ce locuiesc în case individuale.

Menționează că conform contractului nr. 10/11 din 03 ianuarie 2011, Primăria mun. Bălți, în calitate de gestionar, a investit ÎM „Gospodăria Specializată Auto”, în calitate de operator, cu sarcina de a presta servicii de salubritate, ce constau în evacuarea deșeurilor menajere de pe teritoriul mun. Bălți.

Invocă reclamanta că ÎM „Gospodăria Specializată Auto” a prestat în mod continuu, cantitativ și calitativ serviciile publice de evacuare a deșeurilor tuturor beneficiarilor/utilizatorilor de pe teritoriul mun. Bălți, inclusiv și ale pârâtei, la adresa mun. Bălți, str. Suceava, 12, ap. 49, atribuindu-i cont personal pentru serviciile de salubritate prestate la această adresă.

Astfel, susține că operatorul a expediat lunar în adresa pârâtei avizele de plată în care se indica tariful lunar al costului serviciilor prestate și datoria acumulată pentru perioada anterioară. Conform datelor înregistrate în actul calculării serviciilor de evacuare a deșeurilor pârâta a acumulat o datorie în sumă de 3877,24 lei.

Indică că operatorul a continuat să-i expedieze avize de plată pentru datoria acumulată, ultimul aviz fiind expediat în luna februarie 2014.

Remarcă că ulterior, ÎM „Gospodăria Specializată Auto”, prin contractul de cesiune din 17 februarie 2014 și actul de predare-primire a creanțelor, a cesionat această creanță companiei ÎM „Incaso” SRL.

La 26 iulie 2014 în adresa pârâtei a fost expediată o reclamație prin care a fost informată despre datoria formată, însă ultima a ignorat-o.

Prin urmare solicită reclamanta încasarea de la pârâtă a datoriei în sumă de 3877,24 lei, dobânda de întârziere în sumă de 237,29 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 800 lei și taxa de stat în mărime de 270 lei, iar în total 5184,53 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 noiembrie 2014 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 19 mai 2015 a fost respins apelul ÎM „Incaso” SRL și menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 august 2015, în termenul prevăzut de lege, ÎM „Incaso” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiune să fie admisă.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că acestea au fost emise în rezultatul interpretării eronate a legii.

Totodată, consideră că poziția primei instanțe este absolut corectă, legală și întemeiată, din care motiv decizia instanței de apel urmează a fi casată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului, invocate în speță, sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, aplicând corespunzător normele de drept material și respectând normele de drept procedural, iar argumentele invocate în cererea de recurs poartă un caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ÎM „Incaso” SRL, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea mixtă „Incaso” Societate cu răspundere limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Ion Corolevski

Judecătorii

Ion Druță

Liliana Catan